

Pro renesanční i barokní období je typický důraz na člověka. Člověk je posuzován individuálně, jeho vlastnosti a schopnosti se dostávají do centra zájmu.

Renesanční člověk je středem světa, jeho úžasné schopnosti jsou s to naplnit ideální možnost být, být dobrým člověkem. Tento vyhraněný antropocentrismus a individualismus se s přicházejícím barokem poněkud mění. Jedinec je stále hlavním tématem nejrůznějších zkoumání, je však již vnímán nejen se svými schopnostmi, ale právě i se svými slabostmi.

Společným obecným znakem etického ideálu, dokonalého člověka období renesančního i barokního, je rozum, člověk rozumný, využívající svých rozumových schopností. Rozdíly se začínají objevovat při podrobnějším pohledu na takového jedince užívajícího svého rozumu.